

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Veroniky Burianové a JUDr. Ondřeje Szalonnáse ve věci

žalobkyně: **T. G.**, nar. X, státní příslušnost X, X,
zastoupené Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem,
Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, IČ 00007064,
náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 12. 2019, č.j. MV-166527-4/SO-2019,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobou ze dne 4. 2. 2020, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou téhož dne, se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 18. 12. 2019, č.j. MV-166527-4/SO-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím bylo k odvolání žalobkyně podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační

politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo „ministerstvo“) ze dne 9. 10. 2019, č. j. OAM-3934-26/DP-2018 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím byla podle ustanovení § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, neboť žalobkyně přestala splňovat podmínku prokazovanou podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

2. Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[III] Žaloba

3. Žalobkyně připomněla, že pobývá v České republice od roku 2011. Bydlí ve společné domácnosti s manželem a dvěma dcerami, přičemž manžel se věnuje podnikání a zajišťování příjmů rodiny. Péče žalobkyně o rodinu a domácnost umožňuje manželovi, aby se plně věnoval jeho profesi. Žalobkyně pobývá v České republice na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Dcery i manžel mají v ČR povolen trvalý pobyt. Dne 22. 8. 2018 žalobkyně podala žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu. Žádost byla ministerstvem zamítnuta proto, že rodina žalobkyně nedosahuje dostatečných příjmů dle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. d) a § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně především poukázala na výpočet rozhodného příjmu rodiny, ve kterém nebyl započítán daňový bonus, který manželovi jakožto daňovému poplatníkovi vznikl.
4. Žalobkyně spatřovala nesprávnost rozhodnutí zejména v příliš formalistickém postupu správních orgánů, co se výpočtu rozhodného příjmu rodiny týče, a v nedostatečném a nepřezkoumatelném posouzení přiměřenosti rozhodnutí vzhledem k jeho dopadům do rodinného a soukromého života.

Výpočet rozhodného příjmu rodiny

5. Český statistický úřad ve svých metodických pokynech zpřesňuje, jakým způsobem se vypočítává čistý příjem rodiny v případě, že poplatníkovi daně vzniká nárok na daňový bonus: *„Částka bonusu zvyšuje celkové čisté příjmy u dané skupiny domácností a snižuje míru jejich daňového zatížení. Mezi hrubými a čistými příjmy v případě výskytu bonusu platí vztah: hrubé příjmy mínus pojištění mínus daň z příjmu plus daňový bonus se rovná čistý příjem.“* Z toho plyne, že pro skutečné zjištění majetkových poměrů rodiny je třeba daňový bonus započítávat.
6. I když zákon č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „zákon o životním a existenčním minimu“), nezapočítává daňový bonus do okruhu započitatelných příjmů, činí tak s ohledem na účel těchto institutů - rozhodných příjmů a životního minima, který je v důvodové zprávě vymezen následovně: *„Používá se jako kritérium pro posuzování sociální potřeby, pro poskytování dávek sociální péče sociálně potřebným občanům, pro určení příjemců a výše dávek státní sociální podpory; jako kritérium výše příjmů je používáno i v jiných oblastech.“* Zákonodárce tedy stanovil toto kritérium především s ohledem na stanovení okruhu osob potřebných pro příjem sociálních dávek a jejich výši. Použití tohoto standardu nevyloučil ani v jiných zákonech. Jako technickou pomůcku využívá částku životního minima i zákon o pobytu cizinců. Zákonodárce v případě použití výpočtu rozhodného příjmu dle zákona o životním a

existenčním minimu v ustanovení § 46a odst. 2 [ve spojení s § 44a odst. 4 a § 42b odst. 1 písm. d)] zákona o pobytu cizinců uvádí, že pokud se neprodlužuje platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, je třeba vždy posuzovat přiměřenost tohoto rozhodnutí, a to ve dvou rovinách

1. důsledky rozhodnutí musí být přiměřené důvodu pro zrušení platnosti (na jedné straně tedy stojí důvod zrušení platnosti pobytového oprávnění a na druhé důsledek tohoto rozhodnutí)

2. je nutné posoudit přiměřenost ve smyslu § 174a – tedy posoudit dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

7. Je tedy zřejmé, že zákonodárce nastavil jisté zmírňující ustanovení k případné nepřiměřené přísnosti, která by mohla vzniknout až přílišně důslednou formalistickou aplikací dikce zákona správním orgánem prvního stupně. Smyslem a účelem ustanovení § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je, aby na území ČR nepobývali cizinci, kteří budou pro český sociální systém zátěží. V souvislosti s tím např. Krajský soud v Plzni ve svém rozsudku ze dne 24. 9. 2014, sp. zn. 57 A 94/2013, uvedl mj. toto: *„Dle krajského soudu je nutno k výkladu tohoto ustanovení [§42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, pozn.] přistupovat racionálně, a to vždy s ohledem na konkrétní okolnosti toho kterého případu.“* Tak se ovšem v případě žalobkyně nestalo. Čistý příjem, se kterým může rodina disponovat, je vyšší než srovnávací příjem, který je vypočítáván technikou stanovenou v zákoně o životním a existenčním minimu. V případě manžela žalobkyně činí daňový bonus 34 608 Kč, měsíční příjem rodiny je tedy vyšší téměř o 3 000 Kč. Co se týče skutečných nákladů na bydlení rodiny, z nájemní smlouvy je zřejmé, že nájemné činí 8 500 Kč a zálohy na služby činí 600 Kč na osobu.
8. Pokud by správní orgán vzal v potaz skutečné příjmy, kterými může rodina žalobkyně disponovat, tj. příjem manžela s daňovým bonusem, musel by dospět k závěru, že je zde kladný rozdíl mezi příjmy a součtem životních minim rodiny a doložených nákladů na bydlení. Z toho vyplývá, že rodina disponuje dostatečnými příjmy. Ovšem i kdyby správní orgán prvního stupně trval na důsledné aplikaci ustanovení § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, je zřejmé, že tento deficit v rozpočtu vzniklý technikou výpočtu nemůže převážit rozsáhlý dopad do soukromého a rodinného života. Žalobkyně je z výše uvedených důvodů přesvědčena, že důsledek rozhodnutí je zcela zjevně nepřiměřený důvodu jeho vydání.

Posouzení přiměřenosti

9. Žalobkyně dále uvedla, že v jejím případě je nutné posoudit přiměřenost rozhodnutí zejména optikou § 174a zákona o pobytu cizinců a čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. V případě rozhodování o neprodloužení pobytového oprávnění je nutné, mimo jiných kritérií, dle § 174a zákona o pobytu cizinců i ustálené judikatury Evropského soudu pro lidská práva zohlednit rozsah, ve kterém by byl rodinný nebo soukromý život cizince narušen délkou pobytu cizince ve smluvním státě, rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát a existenci překážek k rodinnému a soukromému životu ve státu původu (např. rozhodnutí Uner proti Nizozemsku, Rodrigues da Silva proti Nizozemsku, Nunez proti Norsku). K tomu je mimo jiné nutno dodat, že Česká republika nemá s Mongolskem uzavřenu smlouvu o bezvízovém styku, proto by bylo pro žalobkyni velmi náročné setkávat se se svojí nejbližší rodinou. K tomu také žalobkyně uvedla, že její obě dcery navštěvují české vzdělávací instituce, přičemž mladší dcera, které je v současné době 5

let, se v České republice dokonce narodila. Z těchto skutečností je zcela zřejmé, že má žalobkyně i její rodina na území České republiky silné vazby a všichni její členové jsou zde zcela integrováni.

10. V případě žalobkyně posuzovaly správní orgány především skutečnosti v její neprospěch. Správní orgány sice důsledně zkoumaly příjmovou situaci rodiny, ovšem už dále nezohlednily intenzitu citových vazeb mezi jednotlivými členy rodiny, nepřihlédly k nízkému věku dcery žalobkyně, ani k délce pobytu žalobkyně na území České republiky (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2019 sp. zn. 7 Azs 374/2018). Nejvyšší správní soud v daném rozhodnutí také uvedl: *„Nelze přitom ani bagatelizovat zájmy státu, neboť respektování pravidel zákona o pobytu cizinců je nezbytné pro řádné fungování imigračního systému. Na stranu druhou však musí být závěry o přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince, jemuž je povinnost opustit území ukládána (v daném případě stěžovatelky), opřeny o dostatečně zjištěný skutkový stav a reflektovat individuální okolnosti posuzované věci.“* Žalobkyně byla tudíž toho názoru, že správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav věci ve smyslu § 3 správního řádu, jelikož nepřihlédly ke všem skutečnostem, zejména těm, které svědčí v její prospěch.
11. Danou situaci je také třeba posoudit z hlediska čl. 10 Úmluvy o právech dítěte, ve kterém je na jedné straně ukotveno právo na sloučení rodiny a na druhé povinnost států rozhodovat o žádostech dětí i rodičů na vstup či opuštění státu pozitivním, humánním a urychleným způsobem. Mimo jiné čl. 3 Úmluvy o právech dítěte stanoví, že zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoliv činnosti, která se týká dětí. Rozhodování o neprodloužení pobytového oprávnění jejich matce zcela jednoznačně do okruhu rozhodnutí, která se dětí bezprostředně týkají, patří.
12. V případě neprodloužení pobytového oprávnění žalobkyně by mohly nastat fakticky dvě možnosti. Buď by se rodina rozhodla odcestovat za matkou do Mongolska či by došlo k oddělení dcer od matky. V obou případech by byl zásah do rodinného a soukromého života dcer nezměrný. Obě dcery žalobkyně jsou v České republice dobře integrovány. Starší dcera navštěvuje střední školu, Obchodní akademii Kubelíkova. Mladší z dcer potom chodí do české mateřské školy. Obě dcery jsou v České republice zvyklé, ovládají český jazyk a mají zde kamarády. Mladší z dcer se dokonce v České republice narodila. Jejich případná integrace v Mongolsku by pro ně znamenala značný zásah do způsobu jejich života, v případě mladší dcery by byl zásah o to výraznější, že nemá se sociálně-kulturním prostředím v Mongolsku žádnou zkušenost. Žalobkyně byla toho názoru, že správní orgány dostatečně nevzaly v potaz zájmy jejích nezletilých dcer, jejich citové vazby na matku, i k další blízkým osobám, které v České republice mají. V případě, že by byla žalobkyně nucena vycestovat z České republiky a dcery by zůstaly v ČR, starší z důvodu dokončení studia, je nepochybné, že nepřítomnost matky by byla citelným zásahem do jejich vývoje. Žalobkyně vždy byla a je primárním pečovatelem o děti. Česká republika nemá s Mongolskem uzavřenou mezinárodní smlouvu o bezvízovém styku, proto by faktická možnost kontaktu matky s dcerami byla značně omezená a ztížená touto administrativní překážkou.
13. V případě žalobkyně byly správní orgány přímo ze zákona povinny zkoumat přiměřenost rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života, což neznamena pouze zhodnotit dopady do života žalobkyně izolovaně, ale zároveň posoudit i dopady do životů nejbližších členů rodiny. K tomu Nejvyšší správní soud např. v rozhodnutí ze dne 25. 5. 2016, sp. zn. 1 Azs 81/2016, uvedl: *„Dle judikatury Nejvyššího správního soudu při posuzování rozsahu*

narušení soukromého a rodinného života je nutné zkoumat nejen vliv na ekonomický, osobní a rodinný život cizince, ale i na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat na území ČR na základě samostatného pobytového oprávnění.“ K tomu žalobkyně doplnila, že manžel na území České republiky realizuje svoje podnikatelské aktivity a dcery se věnují vzdělávání. Je nepochybné, že žalobkyně svojí péčí pomáhá rodině a zajišťuje praktický chod domácnosti. V případě, že by žalobkyně byla nucena odcestovat, spočívala by veškerá péče o děti na manželovi, což by nepochybně zapříčinilo i omezení jeho výdělečných aktivit.

14. Za tímto účelem měly správní orgány zjistit skutkový stav, o kterém nejsou důvodné pochybnosti a teprve na základě zjištěných skutečností provést posouzení záležitosti žalobkyně. V odůvodnění rozhodnutí potom správní orgány předjímají některé skutečnosti, které potom nemají oporu v provedených důkazech. Správní orgány uvádějí například předpoklad, že pokud nebude žalobkyně dále bydlet ve společné domácnosti se svým manželem, budou náklady manžela na uživení rodiny nižší. Přitom však správní orgány nezohlednily vyživovací povinnost mezi manžely (viz § 697 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku), tudíž manžel žalobkyně by se musel v případě odcestování žalobkyně finančně postarat i o druhou domácnost. Správní orgány taktéž pominuly fakt, že v současnosti je primární pečující osobou o dcery žalobkyně, zatímco manžel podniká a finančně zabezpečuje rodinu. V případě vycestování žalobkyně by byla jak péče o rodinu, tak i její finanční zabezpečení pouze na manželovi.
15. Žalobkyně se také neztotožnila s právní argumentací prvostupňového orgánu, který aplikoval na její situaci čl. 9 Úmluvy o právech dítěte. Tento článek sice hovoří o možnosti oddělení dětí od svých rodičů, ovšem typově míří na situace, kdy je oddělení dítěte od rodiče v zájmu dítěte, např. z důvodu zneužívání. Žalobkyně je přesvědčena, že v nejlepším zájmu jejích dcer je pospolitá rodina.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

16. Žalovaná v podání ze dne 3. 3. 2020 uvedla, že skutkový stav věci a průběh správního řízení až do vydání rozhodnutí je dostatečně popsán v napadeném rozhodnutí. Stran námitky, že správní orgány pochybily, když při výpočtu čistého měsíčního příjmu nepřihlédly k daňovému bonusu jejího manžela, žalovaná odkázala na str. 6 napadeného rozhodnutí a setrvala na svém závěru, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem, když jej při výpočtu úhrnného měsíčního příjmu rodiny po sloučení nezapočítal.
17. Stran tvrzení o nedostatečném posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců a čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, žalovaná rovněž odkázala na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí, kde se otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí zabývala. K odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, sp. zn. 1 Azs 81/2016, žalovaná uvedla, že se týkal řízení o zrušení přechodného pobytu na území rodinného příslušníka občana Evropské unie, tedy odlišných skutkových okolností, které nejsou pro posuzovaný případ příléhavé.
18. Žalovaná měla za to, že oba správní orgány spolehlivě zjistily stav věci a takto zjištěný skutkový stav posoudily v souladu se správním řádem a zákonem o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí je náležitě odůvodněno, je z něj zřejmé, z jakých podkladů žalovaná vycházela, jakými úvahami se při aplikaci zákona řídila, k jakým závěrům dospěla a řádně

se vypořádala se všemi námitkami uvedenými v odvolání. S ohledem na uvedené žalovaná navrhla žalobu zamítnout.

[IV] Posouzení věci soudem

19. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
20. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
21. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
22. Při jednání před soudem dne 18. 5. 2022 zástupce žalobkyně i žalovaná setrvali na svrchu rekapitulované argumentaci.
23. Žaloba není důvodná.
24. Prvoinstančním rozhodnutím ve spojení s napadeným rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, neboť žalobkyně přestala splňovat podmínku prokazovanou podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
25. Podle § 44a odst. 4 zákona o pobytu cizinců, *k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny je cizinec povinen předložit náležitosti podle § 42b odst. 1 písm. a), c) a d) a dále doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Na požádání je současně povinen předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4. Jestliže byl nositeli oprávnění ke sloučení rodiny udělen azyl, je cizinec povinen předložit pouze cestovní doklad. Platnost povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny nelze prodloužit, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto povolení (§ 46a).*
26. Podle § 46a odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců, *ministerstvo dále zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže cizinec přestal splňovat podmínky prokazované podle § 42b odst. 1 písm. c) nebo d).*
27. Podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, *k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než součet 1. částek životních minim členů rodiny a 2. nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu rodiny; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu člena rodiny, je povinen na požádání předložit též jeho prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti. Za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije.*

28. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
29. Soud o žalobních námítkách uvažil následovně.
30. Stran leitmotivu žaloby, tedy otázky (ne)započitatelnosti daňového bonusu, se soud nemohl ztotožnit s tvrzením, že správní orgány aplikovaly zákonná ustanovení příliš formalisticky.
31. Zákonný text je v tomto případě jasný - k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny je cizinec (= žalobkyně) povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než součet (i) částek životních minim členů rodiny a (ii) nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny [§ 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců]. Zákon v tomtéž ustanovení výslovně stanoví, že za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi.
32. Odkazovaný zákon o životním a existenčním minimu pak v § 7 odst. 2 písm. h) bod 11 výslovně uvádí (zvýraznění podtržením provedl soud), že *za započitatelné příjmy se pro účely tohoto zákona dále považují příjmy, které jsou předmětem daně z příjmů fyzických osob a jsou od této daně osvobozeny, nejde-li o příjmy uvedené v písmenech a) až g) nebo v odstavci 5, s výjimkou příjmu plynoucího ve formě daňového bonusu.* Ergo, příjem plynoucí ve formě daňového bonusu je příjmem nezapočitatelným.
33. Za těchto okolností tak nebylo správním orgánům možné vyčítat, že konstatovaly nenaplnění podmínek zákona o pobytu cizinců co do uvedených ustanovení zákona o pobytu cizinců, resp. zákona o životním a existenčním minimu. Nebylo možné (jak se domáhala žalobkyně), aby „*správní orgán vzal v potaz skutečné příjmy, kterými může rodina žalobkyně disponovat, tj. příjem manžela s daňovým bonusem*“, přičemž by tak „*musel dospět k závěru, že je zde kladný rozdíl mezi příjmy a součtem životních minim rodiny a doložených nákladů na bydlení.*“ To, co měly správní orgány vzít v potaz, byl požadavek zákona a ten hovoří jasně – daňový bonus není započitatelným příjmem. Respektování zákonných pravidel nelze považovat za přílišný formalismus. Stejně tak nebylo úkolem správních orgánů hodnotit, zda je onen zákonný požadavek jakkoliv přiměřený. To je úkolem zákonodárce a ten svůj pohled na věc vyjevil skrze znění příslušných ustanovení.
34. Soud se neztotožnil ani s námitkou o nepřiměřenosti dopadu správních rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.
35. Žalobkyně v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí a v žalobě hovoří o nedozírných, resp. o nezměrných dopadech rozhodnutí do života dcer (ty byly v době správního řízení ve věku 16 a 5 let), a to v kontextu dvou různých způsobů řešení situace – buď odjezdu

dcer společně s matkou do země původu (komplikované vzhledem ke studiu starší z dcer), nebo návratu matky bez dcer (negativní důsledky odloučení v citové rovině).

36. Soud i správní orgány vnímají, že prvoinstanční, resp. napadené rozhodnutí, znamená určitý zásah do zaběhlého života rodiny žalobkyně v ČR, avšak, a to je z hlediska zákona o pobytu cizinců rozhodující, nejedná se o zásah nepřiměřený. Je třeba si uvědomit, že žalobkyni nebyl vysloven zákaz pobytu na území ČR, pouze byla zamítnuta její žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny a nic jí nebrání, budou-li splněny podmínky zákona, získat *pro futuro* oprávnění k pobytu v ČR. Pokud by žalobkyně odcestovala na čas do Mongolska společně s dcerami, přineslo by to patrně z hlediska studia starší z dcer určité, nikoliv však neřešitelné, natož fatální komplikace (nikoliv tedy nepřiměřený zásah). A dočasné odloučení v případě, že by žalobkyně odcestovala sama, by mohlo přinést určité citové nepohodlí matky i dětí, nikoliv však „zásah do vývoje dcer“, jak uvedla žalobkyně. Z žádných jejích tvrzení totiž nelze dovodit, že by vzájemná citová vazba matky a dcer byla v souzené věci mimořádně odlišná od běžné citové vazby mezi rodiči a dětmi. Stejně tak není tvrzena, natož prokazována, potřeba nepřerušovaného vzájemného soužití např. z důvodů zdravotních. Ergo, pospolitá rodina je jistě ideálem, avšak dočasné odloučení rodičů a dětí automaticky bez dalšího neznamena rozvrat vzájemných rodinných vztahů a tím nepřiměřený zásah do soukromého života žalobkyně (a její rodiny).
37. Vzhledem k tomu, že soud shledal žalobní námitky nedůvodnými, žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[V] Náklady řízení

38. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 18. 5. 2022

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu